

קווים לדמותו של הרב מאיר יהודה גץ זצוק"ל

על ידי התנו רבי רפאל זצ"ל:

כִּי לְזַכֵּר עוֹלָם יְהִי צִדִּיק (מהלים פלק קי"ב פסוק ו').
להאי שופרא דבלי בעפרא קא בכינא.

זכות גדולה נפלה בחלקנו - משפחת גץ המורחבת איש איש לבית אבותיו, בה זכינו להסתופף בצילו של גברא רבא, ענק בין ענקים, אשר לא יכילו כל הקולמוסים והיריעות למנות ולספור מעשי גבורותיו בתורה ובעבודה, במעשה המידות ובקיום המצות, במעלות הקדושה והטהרה, דבר קטן ודבר גדול, עד אשר נטו הצללים וביום פקודה נאסף אל אבותיו, תוך שהוא "ממתין" ומצפה לבואו של בנו אורי אשר הוזעק בדחיפות לחזור מארץ נכר ששם עשה בשליחות חינוכית, ורק אז בהפרד מכל משפחתו מסר את נפשו הטהורה ועלה בסערה השמימה.

נציין מספר גרגירים מהוד קדושתו וצדקתו כפי שראתה עינינו ולא זר, ותהיה לעדות נאמנה מעשה רב לכל דורש, בבחינת "והיו עיניך רואות את מוריך".

דע שהרה"ג רבי מאיר יהודה זצוק"ל ליבו היה מבעית בתורה כל רז לא אניס ליה, שר בית הזוהר והקבלה, סדר יומו ראשיתו בקירוב לחצות, החל בתיקון חצות מול פני ק"ק בכותל המערבי, שאוג ישאג על נוהו ובכה יבכה על גלות שכינתנו, קם ואזר אומץ בלימוד התורה במהלך הלילה עד לתפילת ותיקין בשחרית מעוטר בשני תפילין בקדושה וטהרה. אין יום שלא טבל עלה ונסתפג. היה מעיר השחר מראש אשמורות פניו כזהרי חמה וכצאת השמש בגבורתו היה מנמנם שיתין נשמין לקיים "וקווי ה' יחליפו כח". במנחה שש אלי גיל בתפילת בין השמשות, מעוטר שוב בתפילין של שימושא רבא וסמיך ליה ערבית בצאת הכוכבים, נים ולא נים הגיע שוב לחצות וחוזר חלילה לסדר כהן גדול.

בקיאותו וגדולתו בפרד"ס התורה רק קונו ובוראו ידע, ואנו מרסיסי פיו הצצנו בין החרכים מגלה טפח ומכסה אלף טפחים, חוט של חסד על פניו מאיר וקרן אורו מקטן ועד גדול פצחו ואמרו "אשרי העם שככה לו".

נשמתו הגדולה בתנאים מקורה, תוכה זוהר ואורה, ראשיתה גמרא וסברא, ואחריתה לגאונים ראשונים ואחרונים הודה.

את בניו הקריב כריח קטורת ניחוחה, מקבל עליו את הדין כרבי עקיבא ביום הדין, עין לא ראתה אשרי העם יודעי תרועה.

קיום המצוות קלה כבחמורה דקדוקיה ופרטיה ממש להפחיד, מהדין הראשון יתגבר כארי לעבודת הבורא, דרך הכונות בברכות ובתפלות, בהיזור המצוות ציצית ותפילין, ספרי תורה ומגילות, בערבי שבת מרעים בקולו מקרא ותרגום, בקדושה ובטהרה כמקבל פני כלה, נזהר ומזהיר בכל פרטי המצוות במותר ובאסור, עד צאת השבת מגביר והולך מוסיף ועולה.

בהגיע ראשי חודשים שש אלי גיל שולחן עורך מטוב משמנים, ובסדר הזה כן בשלשה רגלים ועד ימים נוראים עין לא ראתה בדקדוק נוראי לקיים מצותו יתברך ולעשות רצון קונו כאחד הקדמונים.

האמונה הגדולה בכיאת משיח ובגאולה קרובה לא שקטה ולא פגה ונפשו הגדולה כל יום ויום ציפתה וקיוותה.

זה האיש בוצינא קדישא מרעיש ארץ מרגיז ממלכות, על משמרת הקודש מכל משמר שמר בעוז ובגבורה לא זע ולא נד עד אשר השיב עטרה ליושנה, בשריד המקדש החל ובישיבת בית אל כילה.

מדי שבת בשבתו בגדי לבן לבש, מראהו כמלאך ה' צבאות, יחיד ומיוחד, על פי מנהגי האריז"ל נהג, לא חיסר אחת מכל סממניה, הולך ומוסיף ומתגבר כארי בעבודת הקודש על אף מכאוביו וצרותיו כמאמר זקנו ר' חיים בן עטר צהלתו בפניו ותוגתו בלבו.

את הפסוק "מי יעלה בהר יי ומי יקום במקום קדשו", פירש כהאי לישנא: הרבה מנסים לעלות בהר ה', מי יום מי יומיים, מי חודש מי חודשיים, מי שנה מי שנתיים, אך מי יקום ולא יפול, יתמיד בקביעות עד אין קץ לעבודת הבורא, אז מובטח לו לזכות במקום קודשו.

כל חייו מסכת אחת של קדושה וטהרה, בעמלה של תורה, קיבץ וריבץ ילדי ישראל, מכל גלויות ישראל, חינוך ולימד מוסר ויראה, אהבה ואחווה, להכיר הבורא. וברבות השנים על אף כל מכאובים, בשבתו בעיר שחבורה לה יחדיו, וסביבו נאספים בני החבורה הראה דרך נכוחה, יראה וקדושה, לעלות ולהוסיף במעלות קדושים כאחד הראשונים, עין לא ראתה.

זכורים אנו שבימי סגריר, שומר מה מליל, לטבול בליל השלג פילל, כבן איש חיל דתבר גזיזי דברדא ונחת וטבל במי השילוח אשר בהר, בגבורה ובטהרה עלה ונסתפג לעסוק בקדושה בעבודה נסתרה. ובהאיר המזרח

ופניו כפני מלאך, חוט של חסד עליו נשפך ועליו נאמר "יומם יצוה ה' חסדו
ובלילה שירו עמיו".

שתי משימות קיבל על עצמו למלא באמונה, האחד לשמור את משמרת
הקודש הכותל המערבי שריד בית מקדשנו, והשניה לבנות ולהקים את
הישיבה הקדושה בית אל בעיר העתיקה. במאור פניו והוד קדושתו זכה
שיהיו דבריו נשמעים בעת בא בדברים לקדם את עניני הכותל והישיבה,
וצדקתו הלכה לפניו כעזר כנגדו.

דרשתו האחרונה לפני הסתלקותו בחנוכת בית-אל ברוב עם ופאר, נסבה
על גאולת עמנו במחלוקת ר' אליעזר ור' יהושע מאורי אורו ומקבלי פניו בגן
עדן מנוחתם.

המתבונן בצוואה שהכין ליום פקודה, יבין וישכיל שנתקיים בו "וַתִּשְׁחַק לְיוֹם
אֶחָרוֹן", וכדבריו "הנני נפרד מכם לחיי העולם הבא בשמחה", כאדם שעובר
דירה ממקום למקום, ללא פחד ומורא. רוב דבריו בצוואתו נסבו על התורה
והיראה, על מעשה המצות ואהבת הבריות, דברים כדורבנות המכוונים את
האדם לעבודתו יתברך, דברי א-לקים חיים. דברים אשר נכתבו לפני
כשלושים שנה בחודש אלול בבחינת אני לדודי ודודי לי. הינם תקפים לכל
זמן ולכל עת. וְאִם בשנתו הארבעים כך, על אחת כמה וכמה בהיותו בשנתו
השבעים עת נאסף מאתנו כולו סיני בוער באש. דברי צוואתו הם כדברי
חז"ל "מצוה לקיים דברי המת", ונראה לי שיש ללמד ולשנותם לכל
צאצאנו לפחות פעם בחודש בזמן סעודת ראש חודש שכה אהב וקיים, ויהי
זה לזכרון ולעלוי נשמתו הטהורה מחד, ובבחינת "חֲזָקוּ יְדֵימָם רַפּוֹת וּבְרַכְּסֵימָם
כְּשִׁלּוֹת אֲמָצוֹ" מאיזך. יהי זכרו ברוך לחיי העולם הבא.

אני החתום. רפאל בן משה פרנסיס חתנא דבי נשיאה הרה"ג רבי מאיר
יהודה גץ זצוק"ל.